Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 570 van 4 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. DE SMET**
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 december 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. DE SMET.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt in september 2005 als minderjarige samen met zijn ouders, broers en zussen, België binnen. Zijn moeder dient op 29 september 2005 een eerste verzoek om internationale bescherming in, dat ook namens de minderjarige kinderen wordt ingediend.

Als gevolg van een tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder, wordt aan verzoekers moeder op 15 mei 2008 het statuut van subsidiaire beschermde toegekend, waardoor ook verzoeker dit statuut werd toegekend.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent van 26 maart 2020 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden, met uitstel voor een periode van vijf jaar voor het deel dat de voorhechtenis overschrijdt, wegens diefstal met geweld met verzwarende omstandigheden.

Bij vonnis op verzet van 6 mei 2021 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, veroordeeld tot een werkstraf van 120 uur voor bezit en handel van drugs.

Bij vonnis van 16 maart 2023 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel voor een periode van vijf jaar, wegens gewapende weerspannigheid en bedreigingen tegen personen of eigendommen.

Bij brief van 22 augustus 2023 verzoekt de gemachtigde van de bevoegde minister de commissaris-generaal overeenkomstig om de mogelijkheid te evalueren de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker in te trekken.

Verzoeker wordt opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud om te worden gehoord in het kader van de eventuele herevaluatie van zijn beschermingsstatus.

Op 22 augustus 2025 wordt verzoeker gehoord.

Op 30 oktober 2025 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***

U beschikt over de Somalische nationaliteit en bent geboren op (…) 1998 in Mogadishu. U behoort tot de clan Marehan, van de Darood clanfamilie. U kwam naar België met uw ouders.

Op 29 september 2005 diende uw moeder een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van verblijf werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 21 november 2005. Uw moeder tekende op 22 november 2005 beroep aan tegen deze beslissing en werd in dat verband door het Commissariaat-generaal gehoord op 8 mei 2006. Op 27 juli 2006 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van bedrieglijk karakter van uw verklaringen. Op 13 oktober 2006 diende uw moeder bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing. (G/A xxx). Er werd nog geen beslissing genomen in het kader van dit beroep tot nietigverklaring. Jullie keerden niet naar uw land van herkomst terug.

Op 1 oktober 2007 diende uw moeder een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 15 mei 2008 werd haar het statuut van subsidiaire bescherming toegekend, en tegelijk kreeg u bijgevolg ook het statuut van subsidiair beschermde.

Op 26 maart 2020 werd u door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden, met uitstel voor een periode van vijf jaar voor het deel dat de voorhechtenis overschrijdt. U werd veroordeeld voor diefstal met geweld, met verzwarende omstandigheden.

Op 06 mei 2021 werd u door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, in verzet veroordeeld tot een werkstraf van 120 uur voor bezit en handel van drugs.

Op 16 maart 2023 werd u door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden, met uitstel voor een periode van vijf jaar. U werd veroordeeld voor gewapend verzet tegen een ambtenaar van de politie en bedreigingen.

Op 22 augustus 2023 ontving het CGVS van de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie een brief waarin deze de commissaris-generaal verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Met het oog op een eventuele herevaluatie van uw beschermingsstatus, werd u op 22 augustus 2025 gehoord op het CGVS, waarbij u de mogelijkheid geboden werd de redenen voor te leggen waarom u de subsidiaire beschermingsstatus dient te behouden.

Ter staving legde u de volgende documenten neer: het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost Vlaanderen, afdeling Gent, van 16 maart 2023; uw geboorteakte; een attest van gezinssamenstelling, loonbrieven, loopbaanoverzichten, inburgeringsattest, en een infoblad over de procedure voor de Belgische nationaliteit te verkrijgen.

B. Motivering

De subsidiaire beschermingsstatus werd u toegekend op 15 mei 2008. Deze status moet echter worden ingetrokken om de hieronder uiteengezette redenen.

Artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4 bepaalt dat: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt ***uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf****.*

Op 26 maart 2020 werd u door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden, met uitstel voor een periode van vijf jaar voor het deel dat de voorhechtenis overschrijdt.

De feiten werden gepleegd op 10 augustus 2019. Die nacht, omstreeks 01:30, hebt u een oudere, dronken man geslagen en hem van zijn horloge beroofd (vonnis dd. 26/03/2020 p.9). Een vriend van u heeft hem dan ook van zijn portefeuille en gsm beroofd (vonnis dd. 26/03/2020 p. 10). U werd bijgevolg veroordeeld voor diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden - bij nacht (art. 461 lid 1, 468, 483, 471 lid 1 en 5 Strafwetboek).

Gezien u voor bovenstaande feiten schuldig werd bevonden én u de door u gepleegde feiten ook niet ontkende maar wel minimaliseerde – voor het CGVS, worden deze feiten ook door het CGVS als bewezen beschouwd.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ***ernst*** *van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.*

Ernstige opzettelijke verwondingen en slagen zijn niet zomaar gewelddaden; ze vormen een diepgaande aantasting van een van de fundamenten van de samenleving: het recht op lichamelijke integriteit.

Het Belgische Strafwetboek voorziet in een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden met een geldboete in geval van opzettelijke verwondingen of slagen (artikel 398), van twee maanden tot twee jaar met een geldboete in geval van ziekte of arbeidsongeschiktheid (artikel 399) en van twee jaar tot vijf jaar met een geldboete indien de slagen of verwondingen een ongeneeslijk lijkende ziekte, een ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid van meer dan vier maanden, het volledige verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking ten gevolg hebben (artikel 400). De gevangenisstraf kan worden verzwaard tot tien jaar ingeval de schuldige heeft gehandeld met voorbedachten rade.
De gevolgen van ernstige verwondingen en slagen zijn ernstig*. Naast zichtbare lichamelijke verwondingen kunnen slachtoffers te maken krijgen met ingrijpende psychologische nawerkingen.*

Ernstige verwondingen en slagen ondermijnen ook de openbare orde en de persoonlijke veiligheid. Ze creëren een klimaat van onveiligheid en kunnen leiden tot een spiraal van geweld. Ze brengen ook de sociale cohesie in gevaar door het vertrouwen tussen individuen te ondermijnen.

In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "Bepaalde andere misdrijven kunnen ook als ernstig worden beschouwd als ze gepaard gaan met het gebruik van dodelijke wapens, ***als ze gepaard gaan met ernstige***

letsels bij personen *of als er bewijs is van een patroon van ernstig crimineel gedrag of andere soortgelijke factoren (…).”*

Bijgevolg ***kan het opzettelijk toebrengen van verwondingen en slagen, gelet op de individuele omstandigheden, worden beschouwd als een ernstig niet-politiek misdrijf.***

Wat u betreft, dient er te worden vastgesteld dat uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost Vlaanderen, afdeling Gent, dat de rechtbank ook oordeelde dat de feiten ernstig waren. Dat blijkt uit de verwoording, waarin ze uiteenzetten dat uw handelswijze getuigt van een absoluut gebrek aan respect voor andermans eigendom en voor de fysieke integriteit van de argeloze burgers die er rechtstreeks of onrechtstreeks slachtoffer van waren (vonnis dd. 26/03/2020 p.11). De rechtbank oordeelde ook dat de psychische en sociale impact van dergelijke feiten, waarbij, bij nacht, geweld wordt gebruikt op de openbare weg en het slachtoffer wordt geslagen en geschopt tot hij voor dood neervalt, op de doorsnee burger geenszins mag onderschat worden. Het voorgaande geldt des te meer nu het slachtoffer een weerloze, oudere man was, en precies daarom werd geviseerd (vonnis dd. 26/03/2020 p. 11).

Gelet op al deze elementen ***komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de verwondingen en slagen die u hebt gepleegd, als ernstige misdrijven moeten worden aangemerkt***

Er is vastgesteld dat u bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden, waarvoor u de gunst van probatie-uitstel werd verleend voor een periode van vijf jaar. De rechtbank hield hierbij rekening met het feit dat u nog jong was, u zich hield aan de voorwaarden voor uw vrijlating uit voorlopige hechtenis en schuldinzicht toonde. De rechtbank ging echter niet in op de vraag om u een werkstraf te geven, omdat deze straf geen langdurig justitiële opvolging toelaat, wat wel aangewezen was (vonnis dd. 26/03/2020 p. 11).

In zaak C-63/24 (Galte) https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046 , wijst het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat niet kan worden uitgesloten dat ***"de beoordeling van de ernst van een strafbaar feit anders kan zijn op het tijdstip waarop het is gepleegd dan op het tijdstip waarop een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht"****. Om de ernst van het strafbare feit in kwestie te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder rekening moeten houden met het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en eventueel berouw. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.*

In dit geval is het Commissariaat-generaal, rekening houdend met de latere elementen van de door u gepleegde feiten, van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing werd genomen.

Het CGVS wijst er in eerste instantie op dat u duidelijk geen lessen hebt getrokken uit deze eerste veroordeling. U verklaarde dat u vier maanden in de gevangenis hebt gezeten in 2019, en dat u voor de rest probatie-uitstel kreeg voor 5 jaar (notities persoonlijk onderhoud (NPO) p. 7). U plaatste de oorzaak van uw veroordeling grotendeels bij het hebben van foute vrienden, en het gebruik van drugs en alcohol (NPO p. 7-8). U verklaarde dat u zich aan onder andere de volgende voorwaarden moest houden: geen druggebruik, geen alcoholgebruik, niet naar het buitenland reizen, een avondklok, werken, etc. (NPO p. 8). U legde uit dat u deze voorwaarden zou hebben gevolgd, tot uw nieuwe veroordeling in mei 2021. Ook tijdens uw probatieperiode bent u tot twee maal toe opnieuw veroordeeld. Dit was een eerste keer op 06 mei 2021, wanneer u door de rechtbank van eerste aanleg Oost Vlaanderen, afdeling Gent, bij verzet veroordeeld werd tot een werkstraf van 120 uur voor bezit en handel van drugs. Op 16 maart 2023 werd u door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden, met uitstel voor een periode van vijf jaar. U werd veroordeeld voor gewapend verzet tegen een ambtenaar van de politie en bedreigingen. In deze laatste veroordeling werd wederom vastgesteld dat u een totaal gebrek aan respect toonde voor andermans fysieke integriteit (vonnis 16/03/2023 p. 5). De rechtbank stelde vast dat u reeds vijf keer strafrechtelijk veroordeeld werd, onder meer voor diefstal met verzwarende omstandigheden (vonnis van 26/03/2020) en verkoop en bezit van verdovende middelen (vonnis van 06/05/2021). Met uw veroordeling van 16/03/2023 bevond u zich ook in een staat van wettelijke herhaling, waardoor u ook niet meer in aanmerking kwam voor een straf met gewoon gemeenrechtelijk uitstel (vonnis 16/03/2023 p. 5). Hoewel er dus wel wat tijd verstreken is sinds deze veroordeling van 2020, hebt u sindsdien nog andere ernstige strafbare feiten gepleegd, uw gedrag na deze veroordeling van 2020 moet dus ook in rekening worden genomen.

Deze veroordelingen van 2021 en 2023 bevatten ook duidelijke indicaties van middelengebruik, u pleegde de feiten van 2023 onder invloed van whiskey, cocaïne en cannabis (vonnis 16/03/2023 p. 4). Ook op dit vlak

hebt u duidelijk niet geleerd uit uw veroordeling van 2020, en de begeleiding die u kreeg in het kader van uw veroordeling van 2020 en 2021 (NPO p. 9-10). Hoewel u in 2021 veroordeeld werd voor de verkoop van cannabis, ontkende u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u verdovende middelen verkocht (NPO p. 10). Uiteindelijk gaf u aan dat u sinds de zomer van 2023 bent beginnen stoppen met druggebruik, en dat u dan in 2024 volledig gestopt bent (NPO p. 10). Op het moment van het persoonlijk onderhoud gebruikte u al – volgens uw verklaringen – ongeveer 11 maanden geen drugs meer, en al 10 maanden geen alcohol (NPO p. 11).

Uit het vonnis van uw laatste veroordeling blijkt dat u de opgelegde voorwaarden van uw veroordeling vanaf uw veroordeling, tot het plegen van de feiten op 20 oktober 2022, een gunstig verloop kenden (vonnis 16/03/2024 p. 5). U had uw werkstraf gunstig afgerond. Het CGVS wijst er hieromtrent op dat u thans zelf verklaarde in die periode steeds nog alcohol en drugs te nuttigen, u legde geen documenten neer waaruit zou blijken dat u hier effectief ooit mee gestopt zou zijn.

Het CGVS onderstreept tevens de ***ernst van uw laatste veroordeling.*** *U was om 4:30 's ochtends aan het rijden met de auto van uw schoonzus, zonder geldig rijbewijs, onder invloed van cocaïne, cannabis en alcohol (vonnis 16/03/2024 p. 3-4). U had een verkeersongeval, en poogde de plaats van het ongeval te ontvluchten. Hierbij reed u bijna een man aan die u wilde tegenhouden. Later die ochtend hebt u ook bijna een politieagent aangereden. U was vervolgens agressief naar de politiediensten, schopte hun gsm uit hun handen en schold en spuwde in hun richting. De rechtbank stelde toen ook vast dat u er niet in slaagt om de gunsten die u in het verleden door justitie geboden worden, naar waarde te schatten.*

Alles samengenomen staat de ernst van de gepleegde feiten, ondanks de uitvoering van de straf en het verstrijken van een periode van vijf jaar, op heden nog steeds vast, net als uw individuele verantwoordelijkheid.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u ***individuele verantwoordelijkheid*** *draagt voor dit misdrijf.*

Op 26 maart 2020 werd u door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten uw statuut van internationale bescherming zou worden ingetrokken. ***De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen****.*

U verklaarde dat het u zou kwetsen als uw status zou worden ingetrokken, u bent hier immers opgegroeid (NPO p. 12). U zou ook bezig zijn met alles recht te zetten, en dat u op het goede pad bent (NPO p. 12). Hiermee bedoelt u dat u uw verblijf aan het regelen bent (nationaliteitsaanvraag, en identiteitskaart), dat u de voorwaarden volgt en dat u zich op elk vlak wilt verbeteren. De verklaring dat u zich aan het verbeteren bent, is an sich geen verschoningsgrond, noch wordt deze ondersteund door uw eigen gedragingen. Het feit dat u een duurzame band hebt met België, daar uw familie hier verblijft, is ook geen verschoningsgrond.

U legde de oorzaak voor uw betrokkenheid in de feiten waarvoor u veroordeeld bent volledig in het omringd te zijn door slechte vrienden en het consumeren van alcohol en drugs (NPO p. 7). Uw vrienden zouden degenen zijn geweest die de man zijn portemonnee stalen, u had hem een duw gegeven uit zelfverdediging (NPO p. 9). Dit is een minimalisering van de feiten, in het vonnis wordt echter vermeld dat het slachtoffer werd geslagen en geschopt tot hij voor dood neerviel (vonnis dd. 26/03/2020 p. 11). Waar u verklaarde dat u zich schuldig voelde ten aanzien van het slachtoffer, en dat u er nog altijd mee zit (NPO p. 8). Uit uw gedragen na uw veroordeling blijkt echter wel dat u zich nog steeds inliet met de foute vrienden, en verder ging met uw alcohol-en drugsgebruik (NPO p. 8, p. 9). Ook uw berouw heeft u dus niet aangezet om te veranderen in uw gedragingen. Ook het door u geuite berouw tijdens het persoonlijk onderhoud is geen verschoningsgrond die u van uw individuele verantwoordelijkheid zou onttrekken.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient uw subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5/1, §2, 1° en 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet.

Dat u naar de verklaringen van uw raadsheer (NPO p. 13) geen gevaar zou vormen voor de samenleving, verhindert geenszins de toepassing van de uitsluitingsclausules*. Nog daargelaten de vraag of u werkelijk geen actueel gevaar voor de samenleving meer zou vormen, dient er op te worden*

gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest K. en H.F. van 2 mei 2018 (gevoegde zaken C 331/16 en C 366/16) uitdrukkelijk bepaalde dat ***de uitsluiting van de vluchtelingenstatus (op grond van artikel 12, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn) niet afhankelijk gesteld kan worden van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst, omdat een dergelijke voorwaarde niet verenigbaar zou zijn met de dubbele doelstelling van de uitsluitingsclausules (randnummer 50) Naar analogie kan hetzelfde gesteld worden voor wat betreft de uitsluiting van de subsidiaire bescherming.***

Het feit dat u nu beweerdelijk zou zijn gestopt met alcohol en druggebruik, u goed gedraagt en tewerkgesteld bent, zijn niet van dien aard dat zij de toepassing van de clausule die u uitsluit van internationale bescherming in de weg staan*.*

In het arrest Galte (C-63/24) https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=fr&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046 , herinnert het Hof van Justitie van de Europese Unie eraan dat de uitsluitingsclausules van internationale bescherming een tweeledig doel nastreven, namelijk het uitsluiten van de vluchtelingenstatus van personen die de daaraan verbonden bescherming onwaardig worden geacht, en het voorkomen dat de toekenning van deze status de daders van bepaalde ernstige misdrijven in staat stelt aan hun strafrechtelijke aansprakelijkheid te ontkomen. Het Hof preciseert tevens dat het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten heeft gepleegd, er niet noodzakelijkerwijs toe leidt dat hij voorgoed onwaardig is voor internationale bescherming, zonder dat met name rekening wordt gehouden met zijn eventuele rehabilitatie.

Bijgevolg moet het Commissariaat-Generaal, om de ernst van een misdrijf te beoordelen, in het bijzonder het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de tenuitvoerlegging van de uitgesproken straf, de periode die is verstreken sinds de strafbare gedraging, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en de eventuele spijtbetuiging onderzoeken.

In het onderhavige geval is de Commissaris-Generaal, rekening houdend met de factoren die volgden op de door u gepleegde feiten, van mening dat, ondanks uw opvolging bij de Sleutel en de Kiem na de veroordelingen in 2020 en 2021 (NPO p. 5), uw tewerkstelling, uw acties tot integratie en onthouding van drugs en alcohol sinds 2024, de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing wordt genomen.

Zoals supra gemotiveerd, werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden, met uitstel voor een periode van vijf jaar. De gevolgen van ernstige verwondingen en slagen zijn ernstig. Naast zichtbare lichamelijke verwondingen kunnen slachtoffers te maken krijgen met ingrijpende psychologische nawerkingen. In die vijf jaar probatievoorwaarden bent u twee keer opnieuw veroordeeld voor het plegen van ernstige misdrijven, die gepaard gingen met middelenmisbruik. U bent na de misdrijven meerdere keren in begeleiding gegaan bij de Sleutel en de Kiem, die onder andere voorzien in drugbegeleiding, en hoewel dat u altijd beweerde deze vroegtijdig te hebben stopgezet omdat u het niet meer nodig had, hebben ze u niet weerhouden om opnieuw feiten te plegen (NPO p. 9). U staat nog steeds onder voorwaarden voor uw laatste veroordeling. U legt geen enkel document neer om te staven wanneer u gestopt zou zijn met middelengebruik, of om aan te tonen dat u op heden geen middelen meer gebruikt. Hoewel u verklaart dat u gebroken hebt met uw vrienden, die ook aan drugs deden, verklaarde u ook wel dat uw nieuwe vrienden ook wel eens iets gebruiken als ze uit gaan in het weekend (NPO p. 11). Van een volledige breuk is er dus ook geen sprake.

In het licht van het voorgaande is de Commissaris-generaal van mening dat de ernst van uw handelingen volledig vaststaat. Bijgevolg is, wat u betreft, een beslissing om u uit te sluiten van internationale bescherming in overeenstemming met de doelstellingen die met een dergelijke maatregel worden nagestreefd.

De ***overige documenten*** *die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. De attesten die u neerlegt, met betrekking tot inburgering, gezinssamenstelling, loopbaanoverzichten, etc. hebben enkel betrekking op wat u gedaan hebt na uw veroordeling, wat supra al besproken is. Met uw geboorteakte kan u enkel uw beweerde identiteit aantonen, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken.*

Wanneer de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op basis van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, is hij overeenkomstig artikel 55/5/1, §3 verplicht een advies te verstrekken over de ***verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel*** *met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten ***UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022****, beschikbaar op https://www.refworld.org/ type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html of op*

*https://www.refworld.org, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op https://eaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023 of op https://euaa.europa.eu/, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/ euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/ administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update)**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/ sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie._veiligheidssituatie_20250325.pdf of op https://www.cgvs.be/nl, in rekening genomen.*

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De federale overheid en de lidstaten beheren gedeeltelijk het grondgebied. Grote delen van de lidstaten South West en Jubaland zijn onder de controle van de gewapende groepering al-Shabaab (AS) en in minder mate Hirshabelle en Galmudug. Confrontaties tussen enerzijds AS en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven tijdens deze verslagperiode van 1 december 2023 tot 1 december 2024 de belangrijkste bron van het gewapend conflict. AS blijft complexe aanvallen uitvoeren tegen de regerings- en ATMIS-troepen en de internationale strijdkrachten alsook tegen burgers en de zakenwereld, ook in de beveiligde gebieden in de hoofdstad Mogadishu. Ondanks de belofte van de overheid komt het offensief tegen AS dat is gestart in augustus 2022, tijdens deze verslagperiode maar moeizaam op gang door problemen op logistiek, organisatorisch en financieel gebied. Onenigheid op politiek vlak en ook interclangeweld verhindert het momentum. De Somalische veiligheidsdiensten blijken niet in staat sommige veroverde gebieden op AS onder controle te houden. ACLED noteert de meeste activiteit van AS in de regio Lower Shabelle (South West). AS blijft ook zogenaamde high profileaanvallen uitvoeren in de hoofdstad Mogadishu om de overheid uit te dagen en te tonen dat de terreurgroep nog steeds in staat is toegang te verkrijgen tot gevoelige en beveiligde gebieden. Op 1 januari 2024 ondertekenen de Ethiopische eerste minister Ahmed Abdi en de toenmalige president Bihi van het de facto onafhankelijke Somaliland een Memorandum of Understanding (MOU). Het MOU bevat de toegang van Ethiopië tot een 20km-lange kuststrook, commerciële maritieme diensten en een militaire basis in Somaliland in ruil voor de officiële erkenning van Somaliland als soevereine staat. Dit is de aanleiding voor diplomatieke spanningen tussen de centrale overheid in Mogadishu en de betrokken partijen die ook de oprichting van een nieuwe veiligheidsmacht beïnvloeden. Tijdens de verslagperiode wordt er een punt gezet achter twee internationale ondersteuningsmissies. Op 1 november 2024 wordt de UN Assistance Mission in Somalia (UNSOM) vervangen door de UN Transitional Assistance Mission in Somalia (UNTMIS) en de African Union Transition Mission in Somalia (ATMIS) wordt vervangen door de AU Support and Stabilization Mission in Somalia (AUSSOM). Zowel Egypte als Djibouti hebben aangeboden om troepen te leveren en president Hassan Sheikh Mohamud heeft naast deze landen ook besprekingen gehad met Kenia, Burundi en Oeganda over hun deelname aan de nieuwe missie. Begin november 2024 sluit de Somalische overheid Ethiopië formeel uit voor een deelname aan AUSSOM. In 2024 heeft de centrale overheid ook intern te maken met spanningen

tussen Mogadishu en enkele lidstaten waaronder Jubaland door de organisatie van de toekomstige nationale presidentsverkiezingen en de tussentijdse lidstaatverkiezingen.

Uit voornoemde landeninformatie komt verder naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in ***Mogadishu*** *te worden beoordeeld. In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt geoordeeld dat de regio Mogadishu een gebied is waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.*

De veiligheidssituatie is in Mogadishu drastisch gewijzigd sinds 2011, toen de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu werden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouw- en vastgoedsector leven er op. Mogadishu blijft de belangrijkste economische hub in Somalië. Al-Shabaab heeft geen controle meer over Mogadishu maar blijft direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en de veiligheidsdiensten in de stad. Door de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties is Mogadishu een gewild doelwit van de groepering.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Banadir geschat op 2.874.431 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. ACLED noteert in de regio Banadir van 1 december 2023 tot en met 1 december 2024 375 veiligheidsincidenten, waarvan 141 battles. Dit zijn vooral al-Shabaab-aanvallen op de Somalische veiligheidsdiensten. Het betreffen hit-and-run-acties en vuurgevechten vaak als reactie op een granaataanval van AS en gerichte moorden op veiligheidspersoneel. Daarnaast lijst ACLED ook incidenten op van geweld tussen de veiligheidsdiensten onderling. Omstaanders raken soms gewond of gedood door dit geweld. ACLED noteert verder 138 incidenten als explosions/remote violence. AS is, op 2 incidenten na, verantwoordelijk voor al deze aanslagen met explosieven, meestal IED's maar ook handgranaten en mortieren. ACLED noteert 6 zelfmoordaanslagen, ook op burgerdoelwitten zoals een hotel en een koffiehuis. Dit geweld is gericht tegen onder meer de aanwezige veiligheidsdiensten, soms werkzaam aan een checkpoint, waardoor soms voorbijgangers getroffen worden. AS voert IED-aanslagen uit op winkels uitgerust met closed-circuit television (CCTV)-camera's die, op vraag van de regering, om veiligheidsredenen werden geplaatst. Overheidsinstellingen, zoals Villa Somalia, en -personeel blijken uit de door ACLED geregistreerde data ook doelwitten voor terreuraanslagen. In de ACLED-categorie violence against civilians zijn 96 incidenten opgelijst. Voor 44 hiervan is AS verantwoordelijk. Het betreffen moorden met een vuurwapen waarbij clanoudsten, off-duty-soldaten, zakenlui en ambtenaren worden geviseerd.

De aanwezige veiligheidsdiensten zijn verantwoordelijk voor 46 schietincidenten op burgers onder andere omwille van het weigeren van het opvolgen van bevelen of een discussie bij het betalen van afpersingsgeld. ACLED noteert in de verslagperiode in het totaal 414 dodelijke slachtoffers in Banadir door het geweld. De meerderheid wordt geregistreerd onder explosions/remote violence, namelijk 179. Voor battles noteert ACLED 154 doden in totaal. In totaal noteert ACLED 167 burgerdoden voor deze verslagperiode voor 135 incidenten onder civilian targeting. De zwaarste aanslag in de hoofdstad vindt begin augustus plaats wanneer AS een complexe aanval uitvoert in de buurt van het populaire Lido Beach met onder andere een zelfmoordaanslag op een strandrestaurant. Hierbij sterven 37 burgers en raken meer dan 200 mensen gewond. De intern ontheemden die onder andere onveiligheid en overstromingen ontvluchtten, hervestigen zich in Bari of binnen de regio zelf.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de actuele beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Mogadishu sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige

bedreiging van uw leven of persoon. Het CGVS kan in uw hoofde geen dergelijke persoonlijke omstandigheden vaststellen, noch bracht u er dergelijke zelf aan.

Hoewel u het interview in het Nederlands aflegde, spreekt u ook nog de Somalische taal (NPO p. 5 en p. 7). U bent een jonge, gezonde man. U behoort tot een van de grote clans van Somalië, de Darood, meer specifiek behoort u tot Marehaan (NPO p. 5). Binnen Mogadishu wonen er alle clans, met daarbij de Hawiye als dominante clanfamilie, zie ook informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Leden van alle clans zijn vrij om zich te vestigen en om handel te drijven in Mogadishu. Op het moment van het persoonlijk onderhoud was u aan het werk, nadat u een tijdje niet kon werken door een operatie aan uw hand. Uw verdere klachten met uw hand zijn beperkt, enkel bij koud of warm weer (NPO p. 6). Waar u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat het zou lijken dat u niet ingeburgerd bent omdat u bepaalde dingen niet begrijpt, of bepaalde dialecten niet beheerst, toont u niet aan dat u zich als jonge man niet hieraan zou kunnen aanpassen.

Dergelijke gevraagde aanpassingen van uwentwege maken op zich geen inbreuk uit op uw fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Waar aangenomen kan worden dat u zich bij een terugkeer naar uw land en regio van herkomst ingevolge uw afwezigheid uit de regio en de verschillen tussen de dominante cultuur en de Belgische maatschappij, net als eenieder die na enige tijd afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land, initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zou kennen, dient derhalve te worden opgemerkt dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 28/08/2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:
"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de (oude) artikelen 48/3, 48/4, 55/4, 55/5/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist dat de feiten gekwalificeerd worden als een ernstig misdrijf in de zin van oud artikel 55/4 § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

Hij wijst erop dat de aard van de daad, de toegepaste strafrechtelijke procedureregels, de straf en de werkelijke schade geleden door het slachtoffer, niet kunnen leiden tot de vaststelling dat er sprake is van een ernstig misdrijf. Verzoeker benadrukt dat zijn veroordelingen zich hebben afgespeeld onder invloed van drank- en drugsmisbruik en dat hij heden al geruime tijd sober is, zich heeft herpakt en het goede pad bewandelt. Na afronding van het strafonderzoek werden de feiten gecorrectionaliseerd, wat met zich meebrengt dat de toepasselijke straf automatisch verlaagd wordt, dat het niet om een misdaad maar om een wanbedrijf gaat en dat de betrokkene verschijnt voor de correctionele rechtbank en niet voor het Hof van Assisen. Verzoeker kwam in aanmerking voor een gevangenisstraf van één tot vijftien jaar en werd uiteindelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden, met de gunst van probatie-uitstel voor een periode van vijf jaar voor het deel dat de voorhechtenis overschrijdt. De rechtbank hield er rekening mee dat verzoeker nog jong was en dat hij schuldinzicht toonde. Het probatietraject werd initieel vervroegd stopgezet wegens het positieve verloop ervan, maar werd in 2023 herstart nadat verzoeker opnieuw een misstap beging. Verzoeker legt een getuigenis van zijn justitie-assistent neer van 28 november 2025 (stuk 3 bij het verzoekschrift). Hij wijst op de werkelijke schade (diefstal van een horloge) en op het feit dat het slachtoffer zich geen burgerlijke partij gesteld heeft, zodat verzoeker geen schadevergoeding kan betalen. Verzoeker meent dat de omvang van de materiële, fysieke en psychologische schade niet rechtvaardigt dat er sprake is van een ernstig misdrijf in de zin van oud artikel 55/4 § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ook rekening moet houden met de periode die is verstreken sinds de strafbare gedraging, met het gedrag van de persoon tijdens die periode en met eventuele spijtbetuigingen. Verzoeker kan zich niet vinden in de motivering die volgens hem stelt dat ongeacht de huidige toestand van verzoeker, de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment waarop de beslissing werd genomen. Verzoeker verwijst naar de straf die hem werd opgelegd en die dichter ligt bij de minimumstraf en ook met de gunst van probatie-uitstel werd opgelegd. Verzoeker wijst erop dat in de zesjarige periode die sindsdien is verstreken een stabiele gedragsverandering merkbaar is. Er werd geen analyse gemaakt van het psychologisch profiel van verzoeker in het licht van wat hij actueel denkt en doet. Verzoeker is, ondanks een terugval die leidde tot nieuwe veroordelingen in 2021 en 2023, gestopt met drugs, heeft steeds gewerkt, leeft zijn probatievoorwaarden correct na en onderhoudt familiale relaties. Hij heeft gebroken met vrienden uit het verleden die een slechte invloed kunnen uitoefenen. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een negatieve urinetest waaruit blijkt dat hij nog steeds geen drugs gebruikt (stuk 2 bij het verzoekschrift). Verzoeker wilde contact met het slachtoffer maar gezien deze zich geen burgerlijke partij gesteld heeft, is dit niet gebeurd. Verzoeker heeft wel degelijk schuldinzicht getoond, vertoont berouw en minimaliseert de feiten niet. Hij verwijst in dit verband naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker uit ten slotte kritiek op het advies inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel en voert ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM, heel zijn familie verblijft hier, verzoeker heeft geen bindingen meer met Somalië en is verwesterd.

3.2. Stukken

3.2.1. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:
- resultaten van een urinetest van 13 november 2025 (stuk 2);
- getuigenverklaringen van zijn justitie-assistent van 28 november 2025 (stuk 3);
- huidige werkovereenkomst (stuk 4).

3.2.2. Op 13 april 2026 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:
- UNHCR *International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia* van september 2022;
- EUAA *Country Guidance: Somalia* van oktober 2025;
- EUAA *Country of Origin Information Report Somalia: Security Situation* van mei 2025;
- EUAA *Country of Origin Information Query Somalia: Major political, security, and humanitarian developments* van 13 augustus 2025;
- COI Focus *Somalië: Veiligheidssituatie* van 25 maart 2025 (update).

3.2.3. Op 21 april 2026 dient verzoeker een aanvullende nota in, zonder bijlagen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) van toepassing is vanaf 12 juni 2026.

3.3.2. Motieven van de bestreden beslissing inzake de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus
3.3.2.1. In de bestreden beslissing wordt de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker ingetrokken op basis van oud artikel 55/5/1 § 2, 1° van de Vreemdelingenwet omdat hij met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten wordt of had moeten zijn. Oud artikel 55/4, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige reden zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Uit de elementen van het administratief dossier blijkt verzoekers betrokkenheid bij een ernstig misdrijf:
(i) verzoeker werd op 26 maart 2020 door de correctionele rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden met uitstel voor een periode van vijf jaar voor het deel dat de voorhechtenis overschrijdt; verzoeker werd veroordeeld voor diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden – bij nacht;
(ii) bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, het soort procedure:
- ernstige opzettelijke slagen en verwondingen vormen een diepgaande aantasting van het recht op lichamelijke integriteit;
- de voorziene straf in het Belgisch Strafwetboek wordt vermeld;
- de gevolgen van ernstige verwondingen en slagen zijn ernstig, naast lichamelijke verwondingen kunnen slachtoffers te maken krijgen met ingrijpende psychologische nawerkingen; ze ondermijnen ook de openbare orde en de persoonlijke veiligheid; ze creëren een klimaat van onveiligheid en brengen de sociale cohesie in gevaar;
- wat verzoeker betreft, blijkt uit het vonnis dat ook de rechtbank oordeelde dat de feiten ernstig waren: er wordt uiteengezet dat verzoekers handelwijze getuigt van een absoluut gebrek aan respect van andermans eigendom en voor de fysieke integriteit van argeloze burgers die er rechtstreeks of onrechtstreeks slachtoffer van waren; de psychische en sociale impact van dergelijke feiten, waarbij, bij nacht, geweld wordt gebruikt op de openbare weg en het slachtoffer wordt geslagen en geschopt tot hij voor dood neervalt, mag geenszins onderschat worden; dit geldt des te meer nu het slachtoffer een weerloze oudere man was, en precies daarom werd geviseerd;
- gelet op al deze elementen moeten de gepleegde slagen en verwondingen als ernstige misdrijven worden aangemerkt;
(iii) de ernst van de gepleegde feiten staat vast op het moment dat deze beslissing werd genomen;
- aan verzoeker werd de gunst van probatie-uitstel verleend voor een periode van vijf jaar;
- verzoeker heeft geen lessen getrokken uit deze eerste veroordeling: tijdens zijn probatieperiode is hij tot twee maal toe opnieuw veroordeeld, op 6 mei 2021 door de rechtbank van eerste aanleg in verzet tot een werkstraf van 120 uur voor bezit en handel van drugs; op 16 maart 2023 door de rechtbank van eerste aanleg tot een gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel voor een periode van vijf jaar wegens gewapend verzet tegen een ambtenaar van politie en bedreigingen, hij bevond zich toen ook in een staat van wettelijke herhaling. Hoewel er dus tijd verstreken is sinds de veroordeling van 2020, heeft verzoeker sindsdien nog andere strafbare feiten gepleegd, zijn gedrag na deze veroordeling moet dus ook in rekening worden gebracht;
- uit het vonnis van zijn laatste veroordeling blijkt dat de opgelegde voorwaarden van de vroegere veroordeling een gunstig verloop kenden tot het plegen van de feiten op 20 oktober 2022; het CGVS wijst er hieromtrent op dat verzoeker thans zelf verklaarde in die periode nog steeds alcohol en drugs te nuttigen;
- het CGVS onderstreept de ernst van zijn laatste veroordeling: verzoeker had een verkeersongeval terwijl hij reed zonder rijbewijs, onder invloed van cocaïne, cannabis en alcohol en poogde de plaats van het ongeval te ontvluchten, hierbij reed hij bijna een man aan die hem wilde tegenhouden, later die ochtend heeft hij ook

bijna een politieagent aangereden, hij was vervolgens agressief naar de politiediensten, schopte hun gsm uit hun handen en schold en spuwde in hun richting; de rechtbank oordeelde dat verzoeker er niet in slaagde de gunsten die hem in het verleden door justitie geboden werden, naar waarde te schatten;
- de ernst van de gepleegde feiten staat dus vast, ondanks de uitvoering van de straf en het verstrijken van een periode van vijf jaar;
(iv) uit de elementen in het dossier blijkt dat verzoeker een individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf, de elementen die verzoeker aanhaalt tonen niet aan dat hem geen individuele verantwoordelijkheid voor de door hem gepleegde misdrijven zou treffen:
- de verklaring dat verzoeker zich aan het verbeteren is, is geen verschoningsgrond, noch wordt dit ondersteund door zijn eigen gedragingen, dat hij een duurzame band heeft met België omdat zijn familie hier woont, is evenmin een verschoningsgrond;
- verzoeker legde de oorzaak voor zijn betrokkenheid in de feiten, volledig in het omringd zijn door slechte vrienden en het consumeren van alcohol en drugs, verzoeker verklaarde dat hij het slachtoffer een duw gegeven had uit zelfverdediging, wat een minimalisering van de feiten is, gezien in het vonnis wordt gesteld dat het slachtoffer werd geslagen en geschopt tot hij voor dood neerviel;
- verzoeker verklaarde dat hij zich schuldig voelde maar er wordt opgemerkt dat uit zijn gedragingen na zijn veroordeling blijkt dat hij zich nog steeds inliet met foute vrienden en verder ging met zijn alcohol- en drugsgebruik, ook zijn berouw heeft hem dus niet aangezet om zijn gedrag te veranderen; evenmin is dit berouw een verschoningsgrond die hem van zijn individuele verantwoordelijkheid zou onttrekken;
(v) dat verzoeker naar de verklaringen van zijn raadsman geen gevaar zou vormen voor de samenleving, verhindert geenszins de toepassing van de uitsluitingsclausules; dat verzoeker gestopt zou zijn met alcohol en drugsgebruik, zich goed gedraagt en tewerkgesteld is, is niet van die aard dat dit een toepassing van de uitsluitingsclausule in de weg staat;
(vi) in het kader van verzoekers eventuele rehabilitatie is het CGVS van oordeel dat rekening houdend met de factoren die volgden op de door verzoeker gepleegde feiten, de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing wordt genomen, ondanks zijn opvolging bij de Sleutel en de Kiem na de veroordelingen in 2020 en 2021, zijn tewerkstelling, zijn acties tot integratie en onthouding van drugs en alcohol sinds 2024;
(vii) in het licht van het voorgaande is de commissaris-generaal van mening dat de ernst van verzoekers handelingen vaststaat, bijgevolg is wat verzoeker betreft een beslissing om hem uit te sluiten van internationale bescherming, in overeenstemming met de doelstellingen die met een dergelijke maatregel worden nagestreefd;
(viii) de overige documenten die verzoeker heeft neergelegd, werpen geen ander licht op bovenstaande beoordeling;
(ix) de commissaris-generaal verstrekt een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en concludeert dat niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Mogadishu zo is dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet; het CGVS kan in hoofde van verzoeker geen persoonlijke omstandigheden vaststellen die het risico in zijn hoofde verhogen, noch bracht verzoeker er aan; de commissaris-generaal gaat in op wat verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud.
Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in oud artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.3. Onderzoek naar de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus

3.3.3.1. Juridische basis

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van oud artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Oud artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :*
1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;"

Oud artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4."

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van oud artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van oud artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.

Oud artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:
[…]
c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."

Zoals hierboven reeds vermeld is Verordening (EU) 2024/1347 van toepassing vanaf 12 juni 2026. Artikel 19 van Verordening (EU) 2024/1347 luidt als volgt:

"1. De beslissingsautoriteit trekt de subsidiairebeschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in indien:
a) (…)
b) die onderdaan van een derde land of staatloze, nadat hem of haar de subsidiaire beschermingsstatus is verleend, overeenkomstig artikel 17 van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn;
c) (…).
2. De beslissingsautoriteit die de subsidiairebeschermingsstatus heeft verleend, toont per geval aan dat de persoon aan wie de subsidiairebeschermingsstatus is verleend niet langer in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, nooit de subsidiaire beschermingsstatus toegekend had mogen krijgen of niet langer de subsidiaire beschermingsstatus mag genieten om de in lid 1 van dit artikel genoemde redenen. Gedurende de intrekkingsprocedure is artikel 26 van Verordening (EU) 2024/1348 van toepassing."

Artikel 17, eerste lid van Verordening (EU) 2024/1347 luidt als volgt:

"Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat die onderdaan van een derde land of staatloze:
a) (…);
b) een ernstig misdrijf heeft gepleegd voorafgaand aan zijn of haar aankomst op het grondgebied van de lidstaat of voor een ernstig misdrijf is veroordeeld na zijn of haar aankomst;
c) (…);
d) (…);"

Artikel 17, vierde lid van Verordening (EU) 2024/1347 luidt als volgt:

“Wanneer de beslissingsautoriteit, op basis van een beoordeling van de ernst van de door de betrokken persoon gepleegde misdrijven of handelingen en van de individuele verantwoordelijkheid van die persoon, rekening houdend met alle omstandigheden die deze misdrijven of handelingen en de situatie van die persoon kenmerken, heeft vastgesteld dat een of meer relevante uitsluitingsgronden als bedoeld in lid 1 of 2 van toepassing zijn, sluit de beslissingsautoriteit de verzoeker uit van de subsidiairebeschermingsstatus zonder een evenredigheidstoetsing in verband met de vrees voor ernstige schade uit te voeren.”

Hieruit blijkt dat de intrekkingsgrond blijft bestaan voor een persoon die, nadat hem of haar de subsidiaire beschermingsstatus is verleend, van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn. Ook de uitsluitingsgrond wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een persoon voor een ernstig misdrijf is veroordeeld na zijn of haar aankomst, blijft bestaan.

3.3.3.2. Oud artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormde de omzetting naar Belgisch recht van artikel 19, tweede en derde lid van de toenmalige richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn). Oud artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet vormde de omzetting naar Belgisch recht van artikel 17, eerste lid, b) van de toenmalige Kwalificatierichtlijn, dat bepaalt dat een onderdaan van een derde land of staatloze van de subsidiaire bescherming wordt uitgesloten wanneer er ‘ernstige redenen’ zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd.

Aangezien de bepalingen uit de toenmalige Kwalificatierichtlijn en de Kwalificatieverordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk gelijkaardig zijn, kan op nuttige wijze naar volgende relevante rechtspraak van het Hof van Justitie worden verwezen.

Het begrip ‘ernstig misdrijf’ werd in de Kwalificatierichtlijn niet gedefinieerd en de richtlijn bevatte evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, § 33). Het begrip ‘ernstig misdrijf’ wordt evenmin gespecifieerd in de Verordening (EU) 2024/1347. In zijn arrest Shajin Ahmed stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (ibid., § 45). De in het artikel 17, eerste lid, b) van de Kwalificatierichtlijn neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (ibid., §§ 46- 47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelstel te handhaven (ibid., §§ 43-47 en 51).

Verder heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b) van de toenmalige Kwalificatierichtlijn enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen. Dit wordt bevestigd in artikel 17, vierde lid van Verordening (EU) 2024/1347.

Uit de rechtspraak blijkt dat het ‘ernstig’ karakter van het misdrijf, dat aanleiding geeft tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, moet worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ, C-369/17, pt. 56).

Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de “*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés, uitgegeven door de UNHCR*” (Genève, 1979, herwerkt in

februari 2019). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van oud artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd: het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). Daartoe moet worden vastgesteld dat verzoeker concreet is betrokken bij een ernstig misdrijf (actus reus; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (mens rea; moreel element), dit is wetens en willens (EASO "*Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*", tweede editie (2020), p. 100-112). De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (zie naar analogie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 96).

De uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus houdt verband met de ernst van de gestelde daden, die van die aard moet zijn dat de betrokken persoon niet legitiem aanspraak kan maken op de bescherming die aan de subsidiaire beschermingsstatus is verbonden.

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat, wanneer men tot de conclusie komt dat oud artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is, er geen afzonderlijke evenredigheidstoetsing moet worden gemaakt die impliceert dat de ernst van de gestelde daden nogmaals wordt beoordeeld. In dit verband wordt ook beklemtoond dat wanneer een persoon wordt uitgesloten, daarmee geen standpunt wordt ingenomen over de daarvan te onderscheiden vraag of deze persoon naar zijn land van herkomst kan worden uitgezet. Om een persoon van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten is aldus geen evenredigheidstoetsing in het concrete geval vereist (mutatis mutandis HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 109; EASO "*Judicial analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive"*, tweede editie (2020), 53-54 '*Proportionality – why inapproriate'*; p. 117-119 *'expiation'*). Dat geen evenredigheidstoetsing dient te gebeuren in verband met de vrees voor ernstige schade, wordt uitdrukkelijk bevestigd in artikel 17, vierde lid van de Verordening (EU) 2024/1347, waarin vermeld wordt dat de beslissingsautoriteit de verzoeker van de subsidiaire beschermingsstatus uitsluit "*zonder een evenredigheidstoetsing in verband met de vrees voor ernstige schade uit te voeren*".

Wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van de verzoeker is vastgesteld, is er bijgevolg geen ruimte meer om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting; verder is de toepassing van de uitsluitingsclausule niet afhankelijk van het bestaan van een actueel gevaar voor de gastlidstaat en is de vraag of de betrokken persoon kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst evenmin aan de orde (EASO "*Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*", tweede editie (2020), p.53-54 *Proportionality – why inapproriate;* p. 117- 119 '*expiation*').

Ten slotte oordeelde het Hof van Justitie tevens dat een persoon ook kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van het toenmalige artikel 12, lid 2, sub b) of c) van de Kwalificatierichtlijn wanneer hij of zij geen actueel gevaar oplevert voor de lidstaat van ontvangst (mutatis mutandis HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 105).

Gelet op het bepaalde in oud artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet ("*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus […]")* en het bepaalde in oud artikel 55/5/1 § 2 ("*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in […]"*) moet bijgevolg worden overgegaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus eenmaal is vastgesteld dat de verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd. De artikelen 17.1 en 19.1 van Verordening (EU) 2024/1347 bevatten gelijkaardige bepalingen ("*Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming […]"*; "*De beslissingsautoriteit trekt de subsidiaire beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in […]*").
3.3.3.3. Uit de elementen in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 maart 2020 werd veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, tot een gevangenisstraf van 15 maanden, met uitstel voor een periode van vijf jaar voor het deel dat de voorhechtenis overschrijdt. Hij werd veroordeeld voor diefstal met geweld, met verzwarende omstandigheden.

In de bestreden beslissing wordt de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker ingetrokken op basis van oud artikel 55/5/1 § 2, 1° van de Vreemdelingenwet omdat hij met toepassing van oud artikel 55/4, §§ 1 of 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten wordt of had moeten zijn, gezien er ernstige reden zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Uit de elementen van het administratief dossier blijkt verzoekers betrokkenheid bij een ernstig misdrijf. De commissaris-generaal komt tot deze conclusie op grond van de motieven vermeld in punt 3.3.2.1. van dit arrest. Hij geeft ook een advies inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het vonnis van 26 maart 2020, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, bevindt zich in het administratief dossier (administratief dossier, map 7 Landeninformatie, stuk 2). Het vonnis spreekt van ernstige feiten, gezien de handelwijze van verzoeker getuigt van een absoluut gebrek aan respect voor andermans eigendom en voor de fysieke integriteit van de argeloze burgers die er het rechtstreeks of onrechtstreeks slachtoffer van waren; ook de psychische en sociale impact van dergelijke feiten, waarbij, bij nacht, geweld wordt gebruikt op de openbare weg en het slachtoffer wordt geslagen en geschopt tot hij voor dood neervalt, op de doorsnee burger mag geenszins worden onderschat; het voorgaande geldt des te meer nu het slachtoffer een weerloze, oudere, dronken man was, en precies daarom werd geviseerd.

De elementen in het administratief dossier nopen er dan ook toe vast te stellen dat de door verzoeker gepleegde feiten ernstig zijn en afbreuk doen aan de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer.

3.3.3.4. Verzoeker betwist de feiten niet, maar betwist wel dat deze feiten kunnen worden gekwalificeerd als een ernstig misdrijf. Hij wijst erop dat de aard van de daad, de toegepaste strafrechtelijke procedureregels, de straf en de werkelijke schade geleden door het slachtoffer, niet kunnen leiden tot de vaststelling dat er sprake is van een ernstig misdrijf. Verzoeker benadrukt dat zijn veroordelingen zich hebben afgespeeld onder invloed van drank- en drugsmisbruik en dat hij heden al geruime tijd sober is, zich heeft herpakt en het goede pad bewandelt. Na afronding van het strafonderzoek werden de feiten gecorrectionaliseerd, wat met zich meebrengt dat de toepasselijke straf automatisch verlaagd wordt, dat het niet om een misdaad maar om een wanbedrijf gaat en dat de betrokkene verschijnt voor de correctionele rechtbank en niet voor het Hof van Assisen. Verzoeker kwam in aanmerking voor een gevangenisstraf van één tot vijftien jaar en werd uiteindelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden, met de gunst van probatie-uitstel voor een periode van vijf jaar voor het deel dat de voorhechtenis overschrijdt. De rechtbank hield er rekening mee dat verzoeker nog jong was en dat hij schuldinzicht toonde. Het probatietraject werd initieel vervroegd stopgezet wegens het positieve verloop ervan, maar werd in 2023 herstart nadat verzoeker opnieuw een misstap beging. Verzoeker legt een getuigenis van zijn justitie-assistent neer van 28 november 2025 (stuk 3 bij het verzoekschrift). Hij wijst op de werkelijke schade (diefstal van een horloge) en op het feit dat het slachtoffer zich geen burgerlijke partij gesteld heeft, zodat verzoeker geen schadevergoeding kan betalen. Verzoeker meent dat de omvang van de materiële, fysieke en psychologische schade niet rechtvaardigt dat er sprake is van een ernstig misdrijf in de zin van oud artikel 55/4 § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad.

Uit de hierboven onder punt 3.3.2.1. weergegeven motieven van de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met aard van de daad, de toegepaste strafrechtelijke procedureregels, de straf en de werkelijke schade geleden door het slachtoffer (motieven vermeld onder (ii)). Dat verzoeker hierover een andere mening heeft, doet geen afbreuk aan deze motieven. Verzoeker lijkt ook voorbij te gaan aan het oordeel van de strafrechter in het vonnis over de handelwijze van verzoeker die getuigt van een absoluut gebrek aan respect voor andermans eigendom en voor de fysieke integriteit van de argeloze burgers die er het rechtstreeks of onrechtstreeks slachtoffer van waren.

3.3.3.5. Vervolgens uit verzoeker de kritiek dat de commissaris-generaal ook rekening moet houden met de periode die is verstreken sinds de strafbare gedraging, met het gedrag van de persoon tijdens die periode en met eventuele spijtbetuigingen. Verzoeker kan zich niet vinden in de motivering die volgens hem stelt dat ongeacht de huidige toestand van verzoeker, de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment waarop de beslissing werd genomen. Verzoeker verwijst naar de straf die hem werd opgelegd en die dichter ligt bij de minimumstraf en ook met de gunst van probatie-uitstel werd opgelegd. Verzoeker wijst erop dat in de zesjarige periode die sindsdien is verstreken een stabiele gedragsverandering merkbaar is. Er werd geen analyse gemaakt van het psychologisch profiel van verzoeker in het licht van wat hij actueel denkt en doet. Verzoeker is, ondanks een terugval die leidde tot nieuwe veroordelingen in 2021 en 2023, gestopt met drugs, heeft steeds gewerkt, leeft zijn probatievoorwaarden correct na en onderhoudt familiale relaties. Hij heeft gebroken met vrienden uit het verleden die een slechte invloed kunnen uitoefenen. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een negatieve urinetest voor waaruit blijkt dat hij nog steeds geen drugs gebruikt (stuk 2 bij het verzoekschrift). Verzoeker wilde contact met het slachtoffer maar gezien deze zich geen burgerlijke partij gesteld heeft, is dit niet gebeurd. Verzoeker heeft wel degelijk schuldinzicht getoond, vertoont berouw en minimaliseert de feiten niet. Hij verwijst in dit verband naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud

Uit de hierboven onder punt 3.3.2.1. weergegeven motieven blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de periode die is verstreken sinds de strafbare feiten vermeld in het vonnis van 26 maart 2020. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gedrag dat verzoeker sindsdien gesteld heeft en vaststelt dat verzoeker geen lessen heeft getrokken uit deze eerste veroordeling nu hij tijdens zijn probatieperiode tot twee maal toe opnieuw is veroordeeld, in 2021 tot een werkstraf van 120 uur voor bezit en handel van drugs en in 2023 tot een gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel voor een periode van vijf jaar wegens gewapend verzet tegen een ambtenaar van politie en bedreigingen, hij bevond zich toen ook in een staat van wettelijke herhaling. De commissaris-generaal wijst er ook terecht op dat verzoeker zelf verklaarde in de periode 2022 nog steeds drugs te gebruiken (NPO, p. 10). Daarnaast onderstreept de commissaris-generaal terecht de ernst van verzoekers laatste veroordeling: verzoeker had een verkeersongeval terwijl hij reed zonder rijbewijs, onder invloed van cocaïne, cannabis en alcohol en poogde de plaats van het ongeval te ontvluchten, hierbij reed hij bijna een man aan die hem wilde tegenhouden, later die ochtend heeft hij ook bijna een politieagent aangereden, hij was vervolgens agressief naar de politiediensten, schopte hun gsm uit hun handen en schold en spuwde in hun richting; de rechtbank oordeelde dat verzoeker er niet in slaagde de gunsten die hem in het verleden door justitie geboden werden, naar waarde te schatten. Deze vaststellingen steunen op het vonnis van 16 maart 2023 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, dat zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk 6 map met documenten, stuk 1). De commissaris-generaal concludeert terecht dat de ernst van de gepleegde feiten vaststaat, ondanks de uitvoering van de straf en het verstrijken van een periode van vijf jaar.

Dat verzoeker inmiddels gestopt is met drugs (stuk 2 bij het verzoekschrift), aan het werk is (stuk 4 bij het verzoekschrift), zijn probatievoorwaarden correct naleeft (stuk 3 bij het verzoekschrift) en berouw vertoont (NPO, p. 8), doet geen afbreuk aan voorgaande motieven over verzoekers gedrag in de periode na het vonnis van 2020, die steunen op de stukken van het administratief dossier. Berouw verhindert in casu niet dat verzoeker wordt uitgesloten van internationale bescherming, gezien dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgrond voldaan is.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ook vermeldt dat in het kader van verzoekers eventuele rehabilitatie, hij van oordeel is dat rekening houdend met de factoren die volgden op de door verzoeker gepleegde feiten, de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat de beslissing werd genomen, ondanks verzoekers opvolging bij de Sleutel en de Kiem na de veroordelingen in 2020 en 2021, zijn tewerkstelling, zijn acties tot integratie en onthouding van drugs en alcohol sinds 2024, zodat blijkt dat met deze zaken rekening werd gehouden.

3.3.3.6. In de bestreden beslissing wordt eveneens terecht en pertinent gemotiveerd dat verzoeker een individuele verantwoordelijkheid draagt voor het misdrijf en dat verzoeker geen elementen aanhaalt die kunnen aantonen dat hem geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen.

In de mate dat verzoeker nog zou verwijzen naar het feit dat hij geen gevaar meer vormt voor de samenleving, dient te worden herhaald dat de subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Noch uit de wet, noch uit de voorbereidende werken, noch uit de bepalingen van Verordening (EU) 2024/1347 blijkt dat de toepassing van deze bepaling vereist dat een actueel of toekomstig gevaar voor de samenleving wordt aangetoond.

Rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie hebben geen precedentswaarde. De verwijzing naar een ‘nagenoeg identieke’ zaak die aanleiding gaf tot een arrest van de Raad van 19 december 20218 is dan ook niet dienstig.

3.3.3.7. Wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker is vastgesteld, wat hier het geval is, kan de toepassing van een uitsluitingsclausule niet meer worden onderworpen aan een bijkomende voorwaarde, met name deze van een afzonderlijke proportionaliteitstoetsing dan wel een belangenafweging in het concrete geval. Dat wil zeggen dat er geen ruimte meer is om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting, dat de toepassing van de uitsluitingsclausule niet afhankelijk is van het bestaan van een actueel gevaar voor de gastlidstaat en dat de vraag of de betrokken persoon kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst evenmin aan de orde is (EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive,* tweede editie (2020), p. 53-54 ‘*Proportionality – why inapproriate’*; p. 117-119 ‘*Expiation’;* mutatis mutandis HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 109).

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er in casu ernstige redenen zijn om het door verzoeker gepleegde misdrijf te kwalificeren als een ernstig misdrijf in de zin van oud artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet en van artikel 17, eerste lid, b) van de Verordening (EU) 2024/1347. Verzoekers handelingen zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende

internationale bescherming. Deze vaststelling volstaat in beginsel om over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.3.8. In het verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, wijst hij op zijn familieleven in België, de hechtheid van zijn sociale en culturele banden met België en het gebrek aan band met Somalië.

De Raad spreekt zich niet uit over een maatregel tot verwijdering, noch over verzoekers verblijfsstatus. Hij gaat enkel na of er in hoofde van verzoeker al dan niet met recht werd besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Zo verzoeker meent op basis van de voormelde gronden recht te hebben op een verblijfsstatus in België, dient hij zich voor de beoordeling van deze elementen aldus te richten tot andere, hiertoe geëigende procedures.

3.3.3.9. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit oud artikel 57/6, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet juncto oud artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet. Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van oud artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, geeft hij een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker in overeenstemming is met de oude artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet.

Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Het voorwerp van onderhavig beroep dient zich te beperken tot de beslissing tot intrekking van de initieel aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van oud artikel 55/5/1, § 2, 1° juncto oud artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dus niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure. Het staat verzoeker vrij om relevante elementen ter staving van zijn vrees voor vervolging voor te leggen in het kader van een volgend beschermingsverzoek.

Verzoekers betoog inzake zijn nood aan internationale bescherming in Somalië omwille van verschillende redenen waaronder zijn verwestering, is in casu dan ook niet dienstig

3.3.3.10. Gelet op het voorgaande stelt de Raad overeenkomstig artikel 19, tweede lid van de Verordening (EU) 2024/1347 vast dat verzoeker niet langer de subsidiaire beschermingsstatus mag genieten, nu hij na de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus een ernstig misdrijf heeft gepleegd en hij overeenkomstig artikel 17 van Verordening (EU) 2024/1347 van subsidiaire bescherming is uitgesloten.

3.3.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid om de redenen aan te halen waarom zijn status behouden dient te blijven, en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.3.12. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen, vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en huidig artikel 2.60, § 2 van de Wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 19, lid 1, b) van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op vier september tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	A. DE SMET